

Pán Ježíš vypráví příběh, jak se zámožný člověk chystá odcestovat. Několika služebníkům svěří své jmění a když se po čase vrátí, po jednom si je povolává s otázkou, co s jeho majetkem udělali.

Jeden z těch služebníků svému pánovi vrací přesně to, co dostal. Nic nechybí! Uchovat hodnotu, která nám byla svěřena, je záslužný čin! To je přece znakem spolehlivosti, věrnosti! Nicméně zámožný pán tohoto služebníka velmi pohněvaně označí za zlého, lenivého a neúčinného!

Někdo by ty hřivny možná vztáhl na vzácný poklad naší duchovní záchrany nebo na duchovní dary, které jsme dostali. Ať už je tímto obrazem míněno cokoli, poučný princip tohoto podobenství je stejný:

pouze uchovat to, co jsme od Pána dostali,
není znakem věrnosti a spolehlivosti,
ale naopak znakem zlého, lenivého a neúčinného služebníka.

Pán Ježíš očekává, že svěřené prostředky **investujeme** a mnohonásobně **rozmnožíme!**
Nikoli že je pouze uchováme...

Pokud by tou hřivnou byla moje záchrana, pak bych za svůj život měl mít kolem sebe několik dalších zachráněných. Pokud by hřivnou byl duchovní dar (jak jsem to slyšel), znamenalo by to, že jsem tento duchovní dar předal několika dalším lidem.

Podle Pána Ježíše pouze služebníci, kteří svěřené bohatství rozmnožují, uslyší: „Dobře, služebníku dobrý a věrný!“

P.S.

Kdyby sis potřeboval/a připomenout Ježíšův příběh o hřivnách: Lukáš 19,12-26 nebo Matouš 25,14-30

Dobrý a věrný nebo lenivý a zlý?

—090—